

กระบี่ กระบือ จันทรา

劍拥明月 3

ซานจื่อจื่อ 山梔子 เนียน
พวงหยก แปล

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แถมไขข้อสงสัยมอมความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

การตามหาค้นหึงน้อยที่หายตัวไประหว่างเหตุไม่คาดฝัน
ขณะเสด็จประพาสในถิ่นไกลนั้นเป็นเรื่องยากเย็นยิ่งนัก ยิ่งเจ้าตัวเป็นฝ่าย
มีใจหลบหนีไปเองพร้อมมีคนคอยช่วยเหลือ การตามหาที่ยิ่งลำบาก
ไม่ต่างจากหาเพชรเม็ดงามที่หล่นหายในทะเลทราย ทว่านั่นกลับยังดู
มีโอกาสมากกว่าภารกิจที่เจ้าอยู่กำลังจะทํายังยิ่ง เพราะเขากำลัง
พาค้นหึงน้อยผู้นั้นหนีออกมาจากวังหลวงอีกครั้งท่ามกลางหุบเขาผู้คน
นับร้อยพัน ทั้งยังต้องวางอุบายไม่ให้ผู้ใดไล่ตามและมองเล่ห์กลนี้ออก
อีกด้วย

ทว่าเขาสัญญากับซางหรงเอาไว้แล้ว เช่นนั้นภารกิจนี้จึงต้องทำให้
สำเร็จเท่านั้น หนทางสู่อิสระจะยังมีขวากหนามอีกเท่าใด และทั้งคู่จะ
ฝ่าไปได้อย่างไร คงต้องให้ทุกท่านติดตามในเล่มนี้แล้ว

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

มือใหญ่ที่ปิดปากเพิ่งจะคลายออก จวบของเขาก็ประทับลงมาแทนที่
โคมไฟที่เทียนดับถูกเจ็ญโยนทิ้ง มือข้างหนึ่งกอดรัดบั้นเอวอ่อนแอ
ไว้แน่น บดเบียดกลืนปากนุ่มก่อนจะซ่อนซาชะเข้าไปในโพรงปาก พรางกาย
อยู่ในเงามืดของโชดหินที่บดบัง ให้ลมหายใจสอดประสาน ริมฝีปาก
คลอเคล้า

"เจ้าพูดจาเช่นนี้" เขาจุมพิตมุมปากนางแผ่วๆ เสียงราบเรียบ
เจือความกังวานแหบพร่าไว้เล็กน้อย เรียวปากแดงก่ำแนบติดใบหูนาง
"ข้าเลยอยากจูบเจ้าขึ้นมานะสิ"

.

แนะนำตัวละคร

* เจ็อจุ๋

อดีตผู้คุมภูกสิบเจ็ดแห่งหอจื่อเฟิง หอนักฆ่า
อันดับหนึ่งในใต้หล้า ผู้ยอมละทิ้งทุกสิ่งและ
ทุ่มสุดกำลังเพื่อช่วยผู้เป็นที่รักออกมาจาก
กรงทอง

* ซางหรง

องค์หญิงหมิงเยวี่แห่งต้าเยียน เคยเป็นตั้ง
นกลน้อยในกรงทอง ทว่าเมื่อเคยออกบินแล้ว
ครั้งหนึ่ง นางยอมไม่ยินยอมอยู่ในกรงอีกต่อไป

* เมิงสี่อ

อดีตนักพรตลัทธิเต๋าผู้ต้องคดีฆ่าคนตาย
แท้จริงแล้วคือผู้สืบเชื้อสายของฮ่องเต้แห่ง
ต้าเยียน และได้หวนคืนสู่วังหลวงในที่สุด

Copyright

66

ทะเลสาบหวังเจิง

สายลมยามเช้าหลังฝนตกหอบเอาไอชื้นมาพร้อมกลิ่นหอมสดชื่น
ของต้นไม้ใบหญ้า เพิ่มความเย็นสดชื่นในอากาศ

"เจ้อจู่ พวกเราไปกันดีกว่า"

ช่างหนึ่งงกอดเข้าหลบอยู่ใต้ภูเขาจำลอง มองเด็กหนุ่มในชุดองครักษ์
ที่อยู่ข้างตัวอย่างไม่สบายใจนัก "ระยะนี้มีช่างไม้เข้าออกห่อใจซึ่งตลอด
หากพวกเราถูกเห็นเข้าจะอย่างไร"

ท้องฟ้าในยามนี้เป็นสีเทาอมฟ้าขมุกขมัว สายหมอกเลือนรางแผ่คลุม
ทะเลสาบหวังเจิงไว้ทั้งผืน ห่อใจซึ่งสูงตระหง่านผดุงดั่งจอมข้างหลังนาง
ดูคล้ายภาพโครงร่างมัวๆ ที่วาดด้วยหมึกเข้ม

"ข้าได้ถึงเจ้าอยู่กับข้าอย่างไรเล่า" เด็กหนุ่มนั่งอยู่ได้ร่มไม้ ขณะ
ผูกสายตกลปลาเข้ากับตะขอก็ก่เหลือบตามามองนาง "หากเกิดอะไรขึ้น
เจ้าออกรับแทนข้าได้หรือไม่"

"เจ้อจู้..." ซางหรงขมวดคิ้ว

"ไม่เต็มใจหรือ" เด็กหนุ่มวางคันเบ็ดลง ก่อนจะเอียงหน้าชะโงกเข้ามาใกล้นาง "กลัวว่าพวกนั้นจะจับเจ้าซังอีก แล้วทำกับเจ้าอย่างแต่ก่อน?"

ซางหรงเงยหน้าพรวด

ก่อนหน้าี่ตอนที่ฟ้ายังไม่สว่างเจ้อจู้มาหยิกแก้มปลุกนางแล้วบอกอย่างตื้นเต้นว่าจะพานางออกไปเที่ยวเล่นด้วยกัน จังหวะนั้นนางยังตื่นไม่เต็มตา พอเห็นดวงตาสุกใสแวววาวของเขา ชั่วขณะหนึ่งจึงนึกไปว่าตัวเองยังอยู่ในเมืองสู่ซิงเลยตอบตกลงโดยไม่รู้ตัว

ไม่มีผู้ใดในต่านักจนหลังรู้ว่องค์หญิงของพวกตนถูกเจ้อจู้พาออกไปอย่างเงียบเชียบ วันนี้นางไม่ได้เกล้ามวย เขาจึงถักผมเป็นเปียให้ผูกปลายผมด้วยเส้นไหมสีเขียวใบไม้ที่ดึงออกมาจากพุ่มยอยกระบี่

"เพื่อปลาตัวเดียวต้องทำถึงเพียงนี้เขียวหรือ"

เจ้อจู้ยกมือขึ้นกอดอก "ตอนนี้เจ้าไม่ใช่เด็กน้อยอย่างวันวาน มีอะไรน่ากลัวนักหนา"

ซางหรงไม่ตอบคำ พอเห็นเขาเตรียมเบ็ดตกปลา นางก็พลันนึกถึงกอไผ่โหรงเหรงที่ขึ้นอยู่ตรงชอกภูเขาคินนอกห้องนอนขึ้นมา วันก่อนดูเหมือนมันจะหายไปบางลำ เช่นนั้นเบ็ดตกปลาที่อยู่ในมือเขาตอนนี้...

นางเงยหน้าขึ้น "เบ็ดตกปลาที่เจ้าไปหามาจากที่ใด"

แม้ึกขงนที่อยู๋ๆ นางก็ถามถึงเบ็ดตกปลา แต่เจ้อจู้ก็ตอบแต่โดยดี "นอกห้องนอนเจ้ามีกอไผ่ ข้าเลยหักมาสองลำ"

"สองลำ?" นางเบิกตากว้าง

"ลำก่อนหน้าี่ไม่รู้ไปอยู่ที่ใด ข้าคร้านจะหา" เนื่องจากเห็นอีกฝ่ายมีท่าทีตอบสนองแปลกๆ เขาจึงชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะถาม "มีอันใดหรือ"

ซางหรงเฒ่าปาก ผ่านไปพักใหญ่ถึงบอกเสียงผู้เฒ่าอย่างไม่สบอารมณ์
"เจ้าไม่รู้อะไรเลยสักนิด...ต้นไผ่ที่เหลืออยู่ เจ้าห้ามแตะต้องอีกเป็นอันขาด"

เจ้อจู่หงง แต่เห็นนางท่าทางเอาจริงจึงพยักหน้ารับ "เข้าใจแล้ว"

"ทั้งที่ไม่ต้องใช้เบ็ด เจ้าก็จับปลาได้แท้ๆ" ซางหรงนั่งอยู่ข้างเขา กิ่งหลิว
ห้อยระย้าสายไหว ทาบเงาร่มครีมีสีเขียวละมุน

"นั่นข้าจับมาให้เจ้ากินต่างหาก" เด็กหนุ่มว่าพลางเหวี่ยงสายเบ็ด
ลงไป

"แล้วตอนนี้ไม่ใช่หรือ" ซางหรงจ้องมองผิวน้ำ

"ก็ให้เจ้ากินด้วย แต่ที่สำคัญกว่านั้น..." เขายัดคันเบ็ดใส่มือเล็ก แล้ว
ยกมุมปากขึ้นน้อยๆ ด้วยท่าทางผ่องคลาย "คือตกเพื่อเล่นกับเจ้า"

ซางหรงไม่เคยตกปลา พอคันเบ็ดมาอยู่ในมือก็นั่งตัวแข็งทื่อ "แต่ข้า..."

"ปลาในนี้โง่งมยิ่งนัก"

เพื่งจะเอ่ยออกมา ก็ถูกอีกฝ่ายพูดแทรก และรับรู้ได้ว่าเขาขยับ
เข้ามาใกล้ นางผินหน้ามอง ลมหายใจอ่อนละมุนของเด็กหนุ่มอยู่ห่างออกไป
เพียงนิดเดียว ได้แสงสลัวอ่อนเย็นรอบตัว แพขนตาของเขาทั้งหนาและ
ยาว

เจ้อจู่ลดเสียงลงเหลือเพียงแผ่วๆ "ถึงอย่างนั้นพวกเราก็ยังต้อง
เบาเสียงไว้หน่อย ปลามันถึงจะเข้ามากินเบ็ด"

ใบหูของซางหรงร่อนวาบ ริมเบื่อนหน้าหันที่ นางกำด้ามเบ็ดแน่น
จ้องมองผิวน้ำทะเลสาบที่กระเพื่อมเป็นริ้วบางๆ อย่างใจจดใจจ่อ จริงอย่างที่
เจ้อจู่พูด ปลาในทะเลสาบแห่งนี้มีคนมาโปรยอาหารให้กินทุกวันจนเคยชิน
พอเห็นตะขอที่เกี่ยวเหยื่อไว้ก็ปรี๋เข้ามาดมกลิ่นแย่งกันกิน นางนั่งรอ
ไม่นานก็สัมผัสได้ว่าสายเบ็ดกระตุก

ดวงเนตรถามเป็นประกาย นางรีบร้องเรียกเขา "เจ้จู้!"

เจ้าของชื่อเพ็งจะส่งลูกอมเม็ดหนึ่งเข้าปาก พอเห็นประกายในดวงตาคู่นั้นก็นิ่งงันไปชั่วอึดใจอย่างห้ามไม่อยู่ แต่เพียงครู่เดียวเขาก็จับมือนางดึงเบ็ดขึ้นมา

ปลาตัวอ้วนพีแหวกน้ำขึ้นมา ทำให้น้ำสาตกระเซ็นใส่หน้าทั้งคู่ รวากับหยาดฝน สองหนุ่มสาวหลับตาแทบจะพร้อมกัน ปลาที่ตกลงบนหินดินพรวด ทั้งคู่สบตากัน ใบหน้าสองดวงพรายไปด้วยหยดน้ำ เมื่อเจ้จู้กะพริบตาทีหนึ่ง หยดน้ำที่เกาะอยู่บนแพขนตาตกหนาก็มลายหาย เขาปลดปลาออกจากตะขอแล้วใส่ลงในตะกร้าหวายตรงหน้านาง "หากวันนี้เจ้าตกปลาได้ถึงสิบตัว ข้ามีของจะมอบให้อย่างหนึ่ง"

"อะไรหรือ" ซางหรงมองอีกฝ่าย

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์วาบขึ้นในดวงตาดูเด็กหนุ่ม เรียวปากแดงคลีออกน้อยๆ เสียงที่เอื่อยออกมาแผ่วต่ำ "ความลับ"

"แต่พวกเรากินปลาสิบตัวไม่ไหวหรอก"

ยิ่งเขาทำท่ามีดลบลมคมในซางหรงก็ยิ่งสะกดความสงสัยใคร่รู้ไว้ไม่อยู่ แต่พอก้มลงมองปลาอ้วนพีในตะกร้าหวายตัวนั้นก็เกิดลั้งเล็งขึ้นมา

"ให้เมื่งสี่อกิน" เจ้จู้ตอบอย่างไม่ยี่หระ

ซางหรงไม่เคยกล้าแม้แต่จะคิดว่าจะมีวันที่ตนลอบมานั่งตกปลาบนโขดหินได้ร่วมกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งในวังหลวงที่เต็มไปด้วยระเบียบกฎเกณฑ์แห่งนี้

หมอกหนาสลายลงบ้างแล้ว ดวงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณย้อมขึ้นเมฆด้วยแสงสีส้มอมทองอร่ามเรือง สะท้อนรัศมีสีทองจางๆ ทาทาบบิวทะเลสาบท้องฟ้ายังคงเป็นสีเทาหมกมัวเล็กน้อย แสงนั้นยังอ่อนบาง แต่กลับ

ทำให้ช่างทรงหนอนึกถึงช่วงเวลาที่ต้องเร่งเดินทางไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืนกับเด็กหนุ่มข้างกาย

นางเคยได้ชมพระอาทิตย์ขึ้นร่วมกับเขาบนหลังม้า

ปลาकिनเบ็ดเป็นตัวที่สอง เจอจู่เพิ่งปลดปลาใส่ตะกร้าหวายก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้ พอเงยหน้าขึ้นก็พบใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกระวนกระวายของช่างทรง เขาจรดนิ้วชี้แตะริมฝีปากพลางส่ายหน้าให้ก่อนจะพานางเข้าไปหลบในซอกหลีบของภูเขาค้างคองด้านหลังร่มไม้

น้ำค้างเกาะตามตัวเขา จอนผมเปียกชื้นนิดๆ เด็กหนุ่มหลุบตาเงี้ยวตั้งใจฟังเสียงฝีเท้าข้างบนที่เดินใกล้เข้ามา ซอกหลีบตรงนั้นแคบมากจนช่างทรงแทบจมไปในอ้อมอกเขาทั้งตัว กลิ่นหอมสดชื่นของใบไม้อบอวลอยู่ในโพรงจมูก เมื่อแหงนหน้าขึ้นมองก็เห็นเพียงสันกรามของเขา

ในห้วงเวลาอันเงียบงันนี้นางแทบได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นหนักแน่นอยู่ในอกเขาได้ชัดเจนเลยทีเดียว

เสียงฝีเท้านั้นค่อยๆ ไกลห่าง ช่างทรงเห็นเด็กหนุ่มชะโงกหน้ามองไปข้างบน จึงมองตามสายตาเขาอย่างระมัดระวัง เจ้าของฝีเท้าเดินลงจากทางหินข้างบนแล้ว กำลังมุ่งหน้าไปได้สะพานที่ทอดข้ามทะเลสาบหวังเซิง

นางเห็นใบหน้าคนผู้นั้นได้วอมแวม

เจอจู่สัมผัสได้ว่าคนในอ้อมกอดดูแปลกไปจึงก้มหน้าลง เสียงทุ่มแผ่วปิดไล่ใบหูนางเบาๆ "รู้จักหรือ"

ระยะห่างเท่านี้ไม่ถือว่าไกล ช่างทรงตอบเสียงเบาเช่นกัน "ดูเหมือนจะเป็นพี่ชาย"

พี่ชาย?

เขาหลุบตาลงมองนาง

ซางหรงยังคงจดจ่ออยู่กับความเคลื่อนไหวใต้สะพาน ไม่ทันสังเกตว่า
สีหน้าของคนที่อยู่ด้วยกันผิดแปลกไป พอเห็นเปลวไฟติดวาบขึ้นมา
ใต้สะพานนางก็รีบบอก "เจ้าจู้ คูลี"

เด็กหนุ่มหันไปปรายตามอง

ชายผู้นั้นหันหลังให้พวกเขาอยู่ใต้สะพาน กำลังจุดไฟกลางกองกรวด
เพื่อเผากระดูกดาบเงิน

"ก่อนวันนี้อีจะเข้าหอใจชิง เสตัจจุฯ ทรงอนุญาตให้ราชบุตรเขย
กับนางแยกทางกันโดยสันติ บัดนี้วันนี้อีจากไปแล้ว เสตัจจุฯ ไม่ประสงค์
ให้พี่ชีฉงไปหาความกับราชบุตรเขย จึงไม่ทรงอนุญาตให้เขาออกไป
นอกวังหลวง ทำให้เขามีโอกาสไปไว้อาศัยที่ตำหนักองค์หญิงใหญ่"

ซางหรงจ้องมองแผ่นหลังเดิยวดยของชายผู้นั้น "วันนี้อีเป็น
น้องสาวแท้ๆ ของเขา แต่เขากลับไม่อาจไปส่งนางเป็นครั้งสุดท้าย
มหาอริยจารย์บอกว่ากลิ่นหอมจากการเผากระดูกดาบเงินจะดึงดูดเหล่า
วิญญาณที่ตายตาไม่หลับมา ดังนั้นนับแต่เสตัจจุฯ ขึ้นครองราชย์ก็ทรง
สั่งห้ามไม่ให้มีการเซ่นไหว้ดวงวิญญาณผู้วายชนม์เองในวังหลวง"

วังหลวงแห่งนี้ถูกย้อมด้วยเลือดมามากเกินไป ทุกครั้งที่อำนาจ
เปลี่ยนมือมีคนต้องเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่นี่ไม่รู้เท่าไร ก่อนฮ่องเต้ขุนเชิงจะ
ขึ้นครองราชย์ก็ไม่ต่างกัน

เจ้าจู้ปรายตามองซางชีฉงที่ซ่อนตัวอยู่ใต้สะพาน "เช่นนี้ก็
หมายความว่ากระทำของเขาเท่ากับขัดคำสั่งเสตัจจุฯ ของเจ้าพ่อดีเลยสิ"

เขาจับประเด็นสำคัญได้อย่างฉับไว ไม่ทันไรเสียงฝีเท้าปะปนสับสน
ก็ดังเข้ามาจากด้านบน

ตะวันรุ่งอรุณจวนเจียนจะแย้มหน้า ผืนฟ้ายังไม่สว่าง ข้าเมฆฝน
ยังแผ่ตัวปกคลุม อสนีคำรามครืนครั้นกลบเสียงอื่นให้เบาลง ถึงกระนั้น
ซางหรงก็ยังได้ยินเสียงฝีเท้าดังกล่าวเช่นกัน

"เจ้าจะทำอะไร" เขารู้จักการตอบสนองของนางดี จึงคว้าข้อมือเล็ก
ไว้อย่างแม่นยำ

"เจ้าจู้เสด็จลงไม่พอพระทัยที่ซึ้งยังเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เขาไม่มีมารดา
บัดนี้ยังมาเสียน้องสาวแท้ๆ ไปอีกคน หากทำให้เสด็จลงกริ้วข้า น่ากลัว
ว่าจะตกที่นั่งลำบาก"

ซางหรงมองเจ้าจู้พร้อมเล่าเสียงเบา "เขาไม่ได้ห่างเหินหมางเหมิน
และรังแกข้าเหมือนพี่ชายพี่สาวคนอื่น ยังเคยช่วยข้าด้วยซ้ำ"

คนเหล่านั้นเดินลงไปตามทางหินของภูเขาจำลองแล้ว นางบอก
อย่างร้อนใจ "เจ้าจู้รีบปล่อยข้าเถิด"

เมื่อดนตกลมาเปาะเปาะ เด็กหนุ่มชุดดำเร้นกายอยู่ในเงามืดสลัว
จับจ้องดวงหน้านางอย่างจริงจัง จากนั้นก็ปล่อยมือ

เขามองนางรั้งชายกระโปรงวิ่งไปหาร่างที่อยู่ใต้สะพานหิน กิ่งหลิว
ส่ายไหว ฝนเริ่มตกเป็นสายเล็กเบา เขายกมูมปากขึ้นน้อยๆ

ทว่าพอเบนสายตากลับไปยังนักพรตเหล่านั้น สีหน้าก็เย็นชาลง
ทันที

ซางซึ้งยงที่กำลังหลังน้ำตากับตัวเองเงียบๆ อยู่ใต้สะพานพลัน
ได้ยินเสียงฝีเท้า เมื่อหันไปมองก็เห็นเด็กสาวในชุดกระโปรงสีเขียวอมเทา
ถักผมเปียกมตัวลอดเข้ามาข้างใน

"...หมิงเยวี่?" เขาเอ่ยอย่างตกตะลึง

ตอนนี้กำลังอยู่ในสถานการณ์น้ำล้นน้ำขวน ไม่มีเวลาอธิบาย
 ขางทรงยกเท้าดับไฟบนกองก้อนกรวด กระดาษเงินที่ยังใหม่ไม่หมด
 จมลงไปใต้น้ำ นางผลึกขางซึ้งยังเข้าไปตรงตลิ่งน้ำตื้นที่มีกอดันอ้อบัง
 พลังบอกอย่างเร่งร้อน "พี่ซึ้งง อย่าพูดอะไรนะ"

พอพูดจบประโยคก็หมุนตัวกลับไป นักพรตในเสื้อคลุมสีฟ้าอมเทา
 กลุ่มนั้นเดินลงมาพอดี แต่ยังไม่เห็นว่ามีคนอยู่ใต้สะพาน

ขางทรงกลัวว่าอีกฝ่ายจะเห็นเจอ จึงรีบเดินออกไป

เสียงเคลื่อนไหวทำให้ถวนอวินหัวหน้ากลุ่มนักพรตหันมามอง พอ
 ได้เห็นหน้าอีกฝ่ายถนัดตาก็คงจะอึ้ง แล้วรีบวิ่งตัวลงคุกเข่า "องค์หญิง
 หมิงเยวี่"

นักพรตรูปอื่นที่กำลังจะตรงไปยังภูเขาลงได้ยั้งดังนั้นก็พากัน
 หันกลับมาคุกเข่าลงกับพื้น

"พวกเจ้ามาทำอะไรตรงนี้"

มือเล็กที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อขึ้นไปด้วยเหงื่อ ทว่าน้ำเสียงยังนับว่า
 สุขุมเยือกเย็น

"หูลองค์หญิง กระหม่อมได้รับคำสั่งให้มาตักน้ำไปใส่อ่างน้ำสำหรับ
 ดับไฟพะยะคะ" ถวนอวินตอบอย่างนอบน้อม ทว่าดวงตามองปราด
 ไปเห็นเปลวไฟที่ยังไม่มอดได้สะพาน จึงเงยหน้าพรวด "หรือว่าองค์หญิง
 เสด็จมาที่นี่เพื่อ..."

พูดยังไม่ทันจบเสียงของขางทรงก็แทรกขึ้นมา "เมื่อคืนฝนตกทั้งคืน
 เหตุใดน้ำในอ่างน้ำสำหรับดับไฟถึงยังไม่เต็มอีกเล่า"

"บนหอใจจึงน้ำน้อยพะยะคะ เช้าวันนี้น้ำในอ่างถูกใช้ไปกับธุระ
 เร่งด่วน กระหม่อมมิกล้าปล่อยให้อ่างน้ำสำหรับดับไฟว่าง จึงรีบคุมคน

มาตักน้ำไปเติม" ถวนอวินตอบ

"นี่ฝนก็ตกลงมาอีกแล้ว ยังต้องตักน้ำอีกหรือ" สายฝนบางละเอียดตกลงบนเรือนผม ซางหรงมองไปยังกลุ่มนักพรตที่หิ้วถังน้ำอยู่ข้างหลังอีกฝ่าย

นางไม่มีที่ท่าว่าจะยอมไป เปลวไฟใต้สะพานนั้นมอดดับไปแล้ว ถวนอวินเห็นดังนั้นก็ครุ่นคิดอยู่ในใจ แต่ไม่กล้าล่วงเกินองค์หญิงจึงตั้งใจรอให้มหาอริยาจารย์หลังชวงเข้าวังหลวงก่อน ดังนั้นเขาจึงค้อมกายต่ำกล่าว "ไม่ทราบมาก่อนว่าองค์หญิงประทับอยู่ตรงนี้ พวกกระหม่อมมีกล้ารบกวณแล้วพะยะค่ะ"

สายฝนผสานไอนหมอกเป็นฝ้าขาว ซางหรงยืนนิ่งมองถวนอวินนำนักพรตกลุ่มนั้นเดินขึ้นไปตามทางหิน แผ่นหลังที่เคียดเกร็งมาโดยตลอดค่อยผ่อนคลายลงเล็กน้อย จากนั้นนางก็หมุนตัววิ่งกลับเข้าไปใต้สะพาน

ซางซี้ยงเงยหน้าขึ้นมองนางจากในกอดันอ้อ

"หึงเวีย ขอบใจนะ" ลำคอเขาสั่นไหวเบาๆ

"เหตุใดถึงต้องมาทำตรงนี้เล่า ถึงอย่างไรในตำหนักตัวเองก็ปลอดภัยกว่าที่นี่" นางช่วยดึงอีกฝ่ายขึ้นจากน้ำตื้น

"ตรงนี้เป็นที่ที่อวินหนีจากโลกไป" ซางซี้ยงเดินออกมาจากใต้สะพานหยดน้ำร่วงพรุจากแขนเสื้อ เขาแหงนหน้ามองหोजชิงท่ามกลางหมอกเลือนราง "เข้าไปที่โถงตั้งศพนางไม่ได้ ทำได้เพียงส่งนางตรงนี้นี่เท่านั้น"

ซางหรงมองตามจนอีกฝ่ายเดินจากไปแล้ว ถึงค่อยมุ่ดเข้าไปใต้ภูเขาลง กิ่งหลิวพรวาหยดน้ำแกว่งไกว เด็กหนุ่มชุดดำที่หลบฝนอยู่ในหลืบหินไม่มีร่องรอยเปียกฝนบนแขนเสื้อแม้แต่เม็ดเดียว

"นักพรตเมื่อครูจะต้องคิดว่าเจ้ามาเช่นนี้ให้ดวงวิญญาณผู้วายชนม์
ตรงนั้นแน่" เจอจุกอดดอกเอนหลังฟังภูเขาลอง "ดีไม่ดีอาจจะเอาไปบอก
หลังช่วงด้วย"

"ข้ารู้" นางตอบเบาๆ

"และเสด็จจุลของเจ้าก็จะรู้เช่นกัน ไม่กลัวหรือ" เขาถาม

"แต่ก่อนสิ่งที่ข้าไม่อยากเรียน ไม่อยากรับ ก็ต้องยอมรับหมดทุกอย่าง
ในหอแจ้งขึ้น คัมภีร์เต๋ามีนับพันเล่มข้ายังจำได้ขึ้นใจ สำหรับข้าแล้วคัมภีร์
เหล่านั้นไม่ได้จำยากจนถึงขั้นต้องพยายามสุดชีวิต หากเสด็จจุลจะลงโทษข้า
ก็ลงโทษเถิด" จอนผมเปียกขึ้นของนางแนบติดอยู่ข้างหู "เจ้าบอกเองว่า
ในเมื่อพวกเขามองว่าข้าเป็นสัญลักษณ์มงคลของต้าเถียน ต่อให้ข้า
ต่อต้านไม่เชื่อฟัง ก็ไม่มีใครกล้าทำร้ายข้าส่งเดชอยู่แล้ว"

นางไม่ใช่เด็กน้อยในวันวานอีกต่อไป ไม่ว่าจะเขยี่ยต้นขงผู้ลาลับ
หรือเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าในเวลานี้คือสิ่งที่พวกเขาทั้งคู่อยากบอกนาง

"ถูกหรือไม่ เจอจุก" นางมองอีกฝ่ายอย่างคาดหวัง

ไอหมอกลอยล่อง สวดยฝนโปรยปราย เจอจูกำลังมองดวงหน้าผ่องพิสุทธ์
คล้ายไม่แปดเปื้อนโลกียวิสัยของนาง จากนั้นก็ยกมูมปากขึ้นน้อยๆ "อืม"

เขามองม่านฝนร่วรงนอกภูเขาลอง "ไปกันเถิด"

ซางทรงเห็นเขาหยิบตะกร้าหวายที่วางอยู่ข้างๆ ขึ้นมา ส่วนเบ็ดตกปลา
ถูกนำไปซ่อนไว้ในหลืบเขาหิน นางหันไปมองผิวน้ำใกล้ต้นหลิว

ตกปลาได้แค่สองตัว เท่ากับว่านางจะไม่ได้ของขวัญจากเขาใช้หรือไม่

"ปลาสองตัวนี้อ้วนพี พอจะนับเป็นสี่ตัวได้"

ดูเหมือนเด็กหนุ่มจะอ่านความคิดในใจนางได้อย่างทะลุปรุโปร่ง
จึงส่งเสียงทู่เย็นขึ้นมากลางม่านฝนเล็กละเอียด "อีกหกตัวที่เหลือ"

เจ้าใช้อย่างอื่นมาทดแทนก็ได้"

"อะไรหรือ" ชางหรงมองสบนัยน์ตาดำสนิทของเขา

เจ้าจู้โน้มตัวลงใช้แขนเสื้อซับน้ำฝนบนใบหน้าเนียน "ชางซีฉงอายุมากกว่าเจ้าสี่ปี เจ้าถึงได้เรียกเขาอย่างนั้น"

"เก้าปี" ไม่รู้เพราะเหตุใดเขาถึงได้ถามเรื่องนี้ ทว่านางก็ยังตอบแต่โดยดี

ใบหน้าของเขาอยู่ห่างออกไปแค่กระเปียดนิ้ว ดวงตามสวดยนยากจะบรรยาย ฝ่ามือเล็กๆ ได้แพขนตายาวแผ่ออเ็นเย็บออกมา

"อ้อ" เขาส่งเสียงรับรู้เรียบๆ ก่อนจะถามชักนำอย่างใจเย็น "เช่นนั้นเจ้าควรเรียกข้าว่าอย่างไร"

ฟ้าผ่าฝน สายหมอกแผ่ตัวลอยล่อง

ในหลิบลับตาคนของภูเขาล่องชางหรงมองเจ้าจู้อย่างสับสนงงัน สายตาของเขามันป่วนหัวใจนางให้ว่าวุ่นขึ้นมา นางรู้สึกร้อนผ่าวบนแก้มไม่รู้นึกถึงสิ่งใดถึงได้หลุบตาลงเพื่อหนีสายตาเขาพร้อมตอบกลับไปด้วยตะกุกตะกัก "เรื่องนั้นต้องแต่งงานกันก่อน แต่ข้า...แต่ข้ามีอาจแต่งงานได้..."

เจ้าจู้ชะงัก เดิมที่เขาตั้งใจที่นางเรียก 'พี่ซีฉง' แล้วนึกได้ว่าตัวเองก็อายุมากกว่านางหนึ่งปี ไม่นึกเลยว่าสิ่งที่นางคิดในตอนนี้จะไปคนละทางกับสิ่งที่เขาคิดโดยสิ้นเชิง

หญิงที่แต่งงานแล้วต้องเรียกสามีตัวเองว่าอย่างไรกันนะ

เพียงแค่คิดใบหูของเจ้าจู้ก็ร้อนฉ่า

เขาริบนหันหนีไปทางอื่นให้หมอกขึ้นๆ ปะทะหน้า จากนั้นก็แค้นเสียงขึ้นจุกเบาๆ "เสด็จลุงของเจ้ายังไม่อนุญาตให้เจ้ากินปลาในทะเลสาบหวังเซิงเลย"

67

พวงพุ่มแก้ว

ฮ้องเต๋จูนเซ็งไม่ได้เข้าประชุมราชสำนักติดต่อกันหลายวันแล้ว
หูดวนเหลียงแห่งสำนักราชเลขาธิการนำขุนนางใหญ่จำนวนหนึ่งไป
เข้าเฝ้าที่ตำหนักห่านจาง เพื่อรายงานเนื้อหาการประชุมราชสำนักในระยะ
ที่ผ่านมา

ตอนกลับออกมาทุกคนล้วนแต่เหงื่อท่วมศีรษะ

"ชั่วเหี้ยยกำลังประสบภัยแล้ง ต้องการเงินและอาหาร แต่หอโง่ซึ่ง
สร้างใหม่ต้องใช้เงิน อารามชิงหลัวบูรณะวิหารเทพเจ้าก็ต้องใช้เงิน คลังหลวง
ในเวลานี้มีเงินให้ใช้อย่างทั่วถึงที่ใดกันเล่า"

ขุนนางผู้หนึ่งขับเหงื่อบนหน้าผากแล้วทอดถอนใจ "จากท่าที่ฝ่าบาท
คือให้ได้เท่าผู้จัดการตามที่เห็นว่าสมควรนั้นละ"

แต่ต้องจัดการอย่างไรกันเล่า ไอรสสวรรค์ถึงจะพอใจ เรื่องนี้ไม่ง่าย
เลยจริงๆ

ยามนี้หูกุ้ยเพยถูกกักบริเวณ หูตวนเหลียงที่เป็นพี่ชายนางจึงเหมือน
เดินอยู่บนผิวน้ำแข็งบางๆ เมื่งส์อโอรสของเหวินเซี่ยวฮองเฮาหวนคีน
สุ่ราชวงศ์ ใครก็ดูออกทั้งนั้นว่าฮ่องเต้เห็นองค์ชายคนใหม่สำคัญเพียงใด

หากเขาจัดการงานนี้ไม่รอบคอบ น่ากลัวว่าฮ่องเต้คงไม่มีสกุลหู
อยู่ในใจอีกต่อไปแล้ว

ดูอย่างจิ่วกวงที่เคยช่วยฮ่องเต้เล่นงานหรงอ๋องจนชิงบัลลังก์มาได้
ปะไร สร้างผลงานไว้ถึงเพียงนั้น ภายหลังเมื่อหมดประโยชน์ใช้สอย ฮ่องเต้
ยังนึกจะฆ่าก็ฆ่าเลยไม่ใช่หรือ

หูตวนเหลียงตระหนักดีว่าในสายตาสองเต้ฮ่องเต้ฮองเซ็ง ขุนนางจะเป็น
ขุนนางได้ต้องมีประโยชน์

"ไปเถิด"

หูตวนเหลียงส่ายหน้าอย่างเหนียวแน่นว่าเพิ่งจะลงบันไดมาได้ไม่กี่ขั้น
ก็เห็นว่าห่านออกไปไม่ไกลมีหญิงสาวสองนางที่มิใช่ราชบริพารห้อมล้อม
กำลังเดินตรงมาทางนี้ พวกนางคือองค์หญิงอวิ้นหว่าและองค์หญิงอวิ้นจิน
นั่นเอง

พวกนางร่ำไห้ร้องเรียก 'เสด็จพ่อ' อย่างไม่สงวนท่าทีขณะวิ่งสวน
กลุ่มของหูตวนเหลียงไป เขาหันไปมอง แม้ไม่ได้เห็นใบหน้าขององค์หญิง
ทั้งสองถนัดตา แต่ก็สังเกตเห็นได้ว่าลำคอของพวกนางแดงเป็นปื้น

"เกิดอะไรขึ้น" ขุนนางคนหนึ่งถามด้วยความฉงน

พอหูตวนเหลียงหมุนตัวกลับมาอีกครั้งก็เห็นองค์ชายเมื่งส์อคนนั้น
สวมชุดนักพรตหลวมสบายก้าวขึ้นบันไดมาด้วยท่าทางผ่อนคลาย

"ได้เท่านี้" เมื่งส์อคลี่ยิ้มบางๆ ให้

"องค์ชายใหญ่" หูตวนเหลียงรีบค้อมคำนับอย่างนอบน้อม

ฝ่ายนั้นมองเขา "ได้ทำหูสีหน้าไม่สู้ดีเลย"

"กระหม่อมอายุมากแล้ว ย่อมมีโรคภัยไข้เจ็บเป็นธรรมดาพะยะค่ะ"
เขาฉีนยิ้ม

"เช่นนั้นหรือ" เมื่งสีอมองแผ่นหลังขององค์หญิงสองคนที่อยู่เบื้องหน้า
"หากเจ็บไข้ได้ป่วยก็อย่าปล่อยปละเชียวละ ยิ่งขุนนางที่เป็นหัวเรียวหัวแรง
เช่นได้ทำหูด้วยแล้ว ตอนนี้เป็นเวลาที่เสด็จพ่อทรงมอบหมายงานสำคัญให้
ท่านต้องดูแลตัวเองให้ดีหน่อย"

หูตวนเหลียงยังไม่ทันได้ตอบรับก็เห็นชายแขนเสื้อพลีผ่านหน้า
เมื่งสีก้าวขึ้นบันไดไปแล้ว

เขาค้อมกายหลุบตามองขึ้นบันไดหยกขาวที่ถูกสายฝนเล็กบาง
ชะล้าง ก่อนจะค่อยๆ ยึดกายขึ้น แล้วฉีนหน้าไปมองแผ่นหลังของเมื่งสี
รอยย่นตรงหว่างคิ้วเป็นร่องลึกขึ้นกว่าเดิม

ซางทรงกลับถึงตำหนักจนหลังไม่ทันไร เตอเปาชั้นที่คนสนิทของ
ฮ่องเต๋อซุ่นซึ่งก็นำคำสั่งของฮ่องเต๋อมาบอกให้นางไปตำหนักหานาง
ปรากฏว่าเพิ่งจะเดินขึ้นบันไดตำหนักก็เห็นอ้วนหวกกับอ้วนเงินกำลัง
คุกเข่าอยู่หน้าประตู

มารดาของพวกนางสองคนได้แต่ยืนหลังน้ำตาอยู่ได้ร่มนกันฝน
เจียบๆ โดยมีนางกำนัลคอยประคอง ไม่กล้าเดินออกมา

"หมิงเยวี่"

เมื่งสีที่อยู่ตำหนักได้ยินเสียงเตอเปารายงานก็เดินออกมา
รับนาง

ซางทรงเดินเข้าไปหา ชายกระโปรงบิดผ่านพื้นเปียกน้ำฝนเบาๆ

อวินหว่าและอวินเงินส่งสายตาเคียดแค้นชิงชิงมาให้ในทันใด นางถึง
เพิ่งเห็นว่าทั้งคู่มีฝุ่นขึ้นเต็มตัว ขยายเป็นปื้นตั้งแต่ใบหน้าลงไปถึงลำคอ
แม้แต่ข้อมือที่โผล่พ้นแขนเสื้อก็ยังแดงเถือก

"นี่มัน..." ซางหรงทำหน้าประหลาดใจ

"ต้องเสแสร้งแกล้งทำไปไยเล่า หมิงเยวีย เจ้ากล้าพูดหรือว่านี่ไม่ใช่
ฝีมือเจ้า!" ดอกพุดตานแพรวบนเรือนผมอวินหว่าเปิกฝุ่นจนชุ่ม หน้าตา
บวมแดงดูไม่ได้

"เจ้าอยู่ในตำแหน่งของเจ้า ส่วนนางไม่ได้ยุ่งเหี่ยวออกจากวังหลวง
แม้เพียงก้าวเดียว เจ้าแน่ใจได้อย่างไรว่าเป็นนาง" เมิ่งสือหันไปมอง
รอยยิ้มอ่อนโยนบนใบหน้าหายวับไปทันตา

ใบหน้าทีละม้ายคล้ายคลึงกับฮ้องเต๋จุนซึ่งและบุคลิกเฉียบขาด
ทรงอำนาจทำให้อวินหว่าพริ้มใจอย่างไร้สาเหตุ

"พวกหม่อมฉันฝุ่นขึ้นทั้งตัวในห้องบรรทมก็มีแต่งู หนูมด และแมลง
ทั้งนั้น!"

อวินเงินพยายามทนคั้นหน้า ไม่กล้ายกมือขึ้นเกาให้คนมากมายเห็น
แต่อาการคันรุนแรงช่างทรมานเสียจนนางคุมสติไม่อยู่ ถลึงตามองซางหรง
อย่างดุตัน "เห็นอยู่ชัดๆ ว่าวันนั้นเจ้าได้ยืนที่อวินอี้พุด!"

"เช่นนั้นเจ้าจะบอกว่าสิ่งที่อวินอี้พุดเป็นความจริงหรือ" ซางหรง
หลุบตามองอีกฝ่าย

นางในเวลานี้สีหน้าสงบนิ่ง อวินเงินจ้องมองนางอยู่สักพักก็เบือนหน้า
ไปอีกทาง "ไม่ใช่เสียหน่อย! ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น!"

"จะให้ข้าถามพวกหม่อมว่าที่รับใช้ใกล้ชิดพวกเจ้าเองหรือไม่" เมิ่งสือ
พุดพลางทำท่าจะกวักมือเรียกข้ารับใช้ แต่อดคหึงทั้งสองเงยหน้าพรวด

ขึ้นมามองเขาแทบจะพร้อมกัน

พวกนางล้วนสีหน้าตื่นตระหนกกลนลานกันทั้งคู่

อวินหาไม่กล้าพูดอะไรอีก ทว่าอวินเงินยังไม่ยอมแพ้

"เสด็จพี่ใหญ่ หากนับตามสายเลือด พวกหม่อมฉันต้องใกล้ชิดท่านมากกว่าไม่ใช่หรือ เหตุใดท่านถึงได้ลำเอียงเข้าข้างนาง หรือที่พวกหม่อมฉันตกอยู่ในสภาพนี้จะเกิดจากการแค้นส่วนตัวของท่าน"

เมิ่งสือยังไม่ทันได้ตอบ กระแสเสียงที่แผ่ไวกว้างด้วยความกราดเกรี้ยวของฮ่องเต้ฉุนเชิงก็ดังออกมาจากในตำหนักเสียก่อน

"ให้พวกนางไสหัวกลับไปเดี๋ยวนี้!"

อวินเงินและอวินหาสิ้นสะท้านไปทั้งตัว

พอเห็นเมิ่งสือกับซางหรงเดินเข้าไปในตำหนัก อวินเงินซึ่งตัวแข็งทื่อก็ถูกนางกำนัลประคองขึ้นจากพื้น นัยน์ตาแดงก่ำ

ไม่ว่านางหรืออวินอีกก็เห็นแผ่นหลังของหมิงเยวี่มาจนชิน

นางมักไม่ได้เข้าเฝ้าเสด็จพ่อ ไม่เคยถูกเสด็จพ่อถามไถ่อย่างรักใคร่อาทร ทว่าหมิงเยวี่กลับได้ครองทุกสิ่งทุกอย่างที่นางได้แต่เฝ้ารอตาละห้อยอย่างง่ายดายเสมอ

แต่ก่อนเป็นเช่นนี้ ปัจจุบันก็ยังไม่เปลี่ยน

เฮ่อชิงจินเดินตามหลังบิดาออกจากตำหนัก สวนกับเมิ่งสือและซางหรงพอดี เขาเหม่อเล็กน้อย จวบจนได้ยินเสียงผู้เป็นบิดาถึงค้อย ค้อมศีรษะคำนับ "องค์ชายเมิ่งสือ องค์หญิงหมิงเยวี่"

เขาหุบตามองชายกระโปรงที่เคลื่อนผ่านไปของนางเงียบๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นมามีได้เหลียวมองตาม แต่กลับได้เห็นสายตาเคียดแค้น

ขององค์หญิงอว้นเงินเข้าโดยบังเอิญ

นอกชายคารั้ววางด้วยหมอกฝน เสียงพุ่มพ่ายของอว้นหาวและ
อว้นเงินหายไปแล้ว ม่านยาวด้านในตำหนักอำพราร่างที่นั่งสมาธิของ
ฮองเต๋เออไว้ข้างหลัง

"หมิงเยวี่ อีกสองเดือนจะเป็นวันเกิดเจ้าแล้ว ตอนนี้หัวใจซึ่ง
อยู่ระหว่างการบูรณะซ่อมแซม น่ากลัวว่าจะเสร็จไม่ทัน แต่งานวันเกิดเจ้า
เป็นเรื่องสำคัญ หากป็นี่ไปจัดที่อารามชิงหลวแทน เจ้าเห็นเป็นเช่นไร"

เสียงของฮองเต๋เออซึ่งลอยผ่านม่านออกมาข้างนอก

"สุดแท้แต่เสด็จลุงเกิดเพคะ" ซางหรงสะกดความประหลาดใจ
เอาไว้แล้วค้อมศีรษะตอบกลับไปเช่นนั้น

เดิมทีนึกว่าตัวเองถูกเรียกมาตำหนักหานจางด้วยเหตุเช่นไหว้
ดวงวิญญาณที่ริมทะเลสาบหวังชิงเสียอีก เหตุใดถึงได้ดูเหมือนว่า
เสด็จลุงยังไม่รู้เรื่องเลยเล่า

แต่เรื่องการบวงสรวงในวันคล้ายวันเกิดนั้น เมิ่งสือเตาถูกจริง ๆ

"เจ้าไม่ต้องเก็บเรื่องอว้นหาวกับอว้นเงินมาใส่ใจหรอก"

ฮองเต๋เออซึ่งให้เตอเปาพยุ่งขึ้นจากพื้นไปชำระล้างมือทางด้านหนึ่ง
จนสะอาด แล้วจึงค่อยแหวกม่านยาวเดินออกมา "พวกนางแต่งงานแล้ว
ทั้งคู่ ควรอยู่ในตำหนักองค์หญิงอย่างสงบเสถียร ไม่มีเหตุผลต้อง
เข้าวังหลวงอีก เราจะออกคำสั่งให้พวกนางเข้าอารามชิงหลวไปทำวัตร
บำเพ็ญเพียรอย่างเคร่งครัดเป็นเวลาสี่ปี"

พูดกลางพิจารณาแม่มางน้อยที่ยืนหลุบตาตรงหน้า แต่ดูไม่ออกว่า
นางอยู่ในอารมณ์ใด ช่วงขณะจิตนั้นเขามีถ้อยคำมากมายที่ยากเอ่ย ทว่า
เนื่องจากเป็นเจ้าแผ่นดิน เรื่องที่ต้องคำนึงจึงมีมากเกินไป

"หมิงเยวี่ย พวกนางติดค้างเจ้า เราจะให้พวกนางชดใช้"
ในที่สุดฮ่องเต้ฉุนเซิงก็เอ่ยออกไปเช่นนั้น

หลังกินอาหารเข้าไปในตำหนักหอนางซางหรงก็กลับตำหนักฉุนหลัง
ไปก่อน ส่วนเมิ่งสือยังอยู่นั่งจิบชากับผู้เป็นบิดา

"เมิ่งสือ เรื่องนี้เป็นฝีมือเจ้าใช่หรือไม่" ฮองเต้ฉุนเซิงโพลงถามขึ้น
หลังจากลงหมากตัวหนึ่ง

เมิ่งสือรีบวางถ้วยชาลง แล้วถลกชายเสื้อคลุมทั้งตัวคุกเข่า "เสด็จพ่อ
โปรดอภัย"

คนที่กลืนแกเล้งอันหวากับอันเจินคือผู้ใด เขารู้แจ้งแก่ใจดี ถึงกระนั้น
ก็ยังสมัครใจรับผิดชอบหน้าฮองเต้ว่าเรื่องนี้เป็นฝีมือตัวเอง

"ทำอะไรของเจ้า" อีกฝ่ายส่ายหน้ายิ้มๆ "เราพูดว่าจะลงโทษเจ้า
เมื่อไรกัน รีบลุกขึ้นมา"

เมิ่งสือนั่งลงฝั่งตรงข้ามอีกครั้ง ฮองเต้ฉุนเซิงโยนตัวหมากลงกลอง
อย่างไร้อารมณ์ แล้วผินหน้าไปมองสายฝนนอกหน้าต่าง "เจ้าทำเพื่อ
หมิงเยวี่ยได้ถึงขั้นนี้เราก็อุ่นใจ ตอนแรกเรายังกังวลว่าเจ้าจะตั้งป้อม
ใส่นางเพราะสาเหตุการตายของมารดาเจ้า"

"ลูกแยกแยะได้พะยะคะ หมิงเยวี่ยไม่จำเป็นต้องแบกรับสิ่งใด
เพราะเรื่องของคนรุ่นก่อนทั้งสิ้น" เมิ่งสือตอบ

"เจ้าพูดถูก" ฮองเต้ฉุนเซิงผงกศีรษะ ทว่าความรู้สึกบนใบหน้ากลับ
ซับซ้อนขึ้น "แต่บางครั้งตัวเราเองก็ลืมข้อนี้ นางต้องอยู่ในหอเจิ้งซินสี่ปี
เพราะความระแวงที่เรามีต่อหรงอ๋อง ตอนนั้นเราไม่พอใจอย่างมาก ทั้งที่
เราเป็นคนเลี้ยงดูนางมา แต่ใจนางกลับยังพะวงหาหรงอ๋อง เราแค่

อยากให้นางรู้สำนึก อยากให้นางลืมคนที่มิศักดิ์เป็นบิดาเช่นหรงอ๋อง
ไปเสีย ไม่เคยคิดเลยสักนิดว่าจะทำให้นางถูกอวันหว่ากับอวันเงิน
กลั่นแกล้งจนกลายเป็นอย่างทุกวันนี้"

"นางในตอนนี่...ไม่ดีหรือพะยะคะ" เมิ่งสื่อถามหยิ่งเชิง

ฮองเต๋จุนซึ่งสายหน้า แล้วโบกมือให้เขา "เจ้าไม่รู้อะไร เมื่อยังเล็ก
หมิงเยวี่ยยืมเก่งนัก เห็นเราที่ไรเป็นต้องยืมเสมอ ทั้งรำเรงและนำเอ็นดู
ทว่านับแต่ออกจากหอเจิ้งชินนางก็เปลี่ยนไป ตอนแรกเรายังคิดว่า
ประเสริฐนัก เพราะนางไม่พูดถึงหรงอ๋องอีกต่อไปแล้ว สิ่งใดหลังชวง
สอนให้ก็จดจำได้อย่างขึ้นใจ นางหัวอ่อน สุขุมเรียบร้อย แต่ไร้ความยินดี
ยินร้าย รวากับเป็นพระโพธิสัตว์กวนอิมน้อยๆ อย่างนั้น เมื่อครูเจ้าก็
ได้เห็นแล้ว"

ฮองเต๋จุนซึ่งนวดหว่างคิ้วพลาททอดถอนใจ "ไม่ว่าเราจะถาม
เรื่องอะไร นางต้องบอกว่าดีทุกอย่าง นางกลัวเรา กลัวมาตั้งแต่ตอนนั้น
ไม่ว่าเราจะพยายามชดเชยให้เพียงใด ก็ยังสลายปมในใจนางไม่ได้
อยู่นั่นเอง"

ระหว่างทางกลับจากตำหนักห่านจางไปตำหนักฉางตั้ง เมิ่งสื่อ
จมจ่อมอยู่ในความคิดตัวเอง สายฝนบางๆ ไปรยปรายลงบนหลังคา
เขาเดินขึ้นไปตามชั้นบันไดหิน เพิ่งจะก้าวเข้าห้องหนังสือก็ได้ยินเสียง
กุกกักดังขึ้น

พอเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นเด็กหนุ่มคนนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้หลังโต๊ะ
เขียนหนังสือในอิริยาบถเกียจคร้าน เวลานั้นกำลังจ้องมองเขาด้วยนัยน์ตา
ดำลึบเยือกเย็น

"เจ้าไปได้"

เม้งสือหันไปสั่งชั้นที่คนสนิท จากนั้นก็สลับหายาดฝนออกจากแขนเสื้อ แล้วปิดประตูห้องด้วยตนเอง

"ข้าของกองจู้เพิ่งส่งมา ข้ายังไม่ทันได้ไปหาท่าน ท่านก็มาเองก่อน" ชายหนุ่มรินชาใส่ถ้วยให้อีกฝ่าย

"ข้าเอาปลามาให้" เจอจู้ชั้ไถหยกขาวบนโต๊ะ ในถาดคือปลาอ้วนพี สองตัวที่กำลังสะบัดหางดิ้นซุกซลัก

"...นี่มันไถล้างพุกันนะคุณชายเจอจู้"

เม้งสืออ่อนใจเป็นกำลัง เขาสะกดความประหลาดใจที่ฉายออกมาทางดวงตา แสร้งทำเป็นพูดอย่างไม่คิดอะไร "วันนี้ท่านไปตกปลาที่ทะเลสาบหวังเซิงอีกแล้วสิ"

"อืม พานางไปด้วย" เจอจู้ใช้ปลายนิ้วเคาะถ้วยชาเบาๆ มุมปากหยักขึ้นเล็กน้อย "เจ้าไม่รู้สินะว่าพวกเราได้เจอใครบางคนเข้า"

"ใครหรือ" ชายหนุ่มบีบถ้วยชาแน่นขึ้น ทว่าสีหน้าท่าทางยังคงเป็นปกติ

เจอจู้จ้องมองอีกฝ่าย ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า "ซางซีฉยงไปเช่นไร? ดวงวิญญาณอันนี้เป็นารลับได้สะพานข้ามทะเลสาบหวังเซิง บังเอิญนักพรตในหอใจจึงมาดักน้ำพอดี้ ชูชู่กลัวว่าซางซีฉยงจะถูกส่องเต้ลงโทษ เลยพาเขาไปซ่อน นักพรตเหล่านั้นจึงคิดว่าคนที่เช่นไรวิญญาณผู้วายชนม์คือนาง"

พูดมาถึงตรงนี้ความวิตกกังวลก็ฉายขึ้นบนสีหน้าของเขาอย่างควรแก่เวลา "เม้งสือ ส่องเต้ได้ลงโทษนางหรือไม่"

"มิได้ลงโทษ" ปลายนิ้วที่กระชับรอบถ้วยชาของเม้งสือผ่อนคลายลง

เล็กน้อย เขามองใบหน้าหล่อเหลาดวงนั้น แต่ก็ยังมองความคิดแท้จริง
ในใจของเด็กหนุ่มไม่ออก "เสด็จพ่อไม่ทรงทราบเรื่องนี้ ชะรอยหลังชวง
คงปิดไว้"

"เช่นนั้นหรือ" เจอจุทำเหมือนโง่อกจริงจัง "ดูท่าหลังชวงคงเห็นแก่
หน้าท่าน แต่ท่านรู้สึกหรือไม่ว่านักพรตเหล่านั้นโผล่มาได้จังหวะเหมาะ
เกินไป"

เมิ่งสือสบตาอีกฝ่าย ตอบด้วยเสียงมั่นคง "ตอนนี้การแย่งชิงอำนาจ
ในราชสำนักดุเดือดขึ้นทุกที สิ่งที่เกิดขึ้นในวังหลวงไม่เคยมีความบังเอิญ
หรือ"

เจอจุฟังแล้วหุบตาลง หางคิ้วยกขึ้นน้อยๆ ทว่าสีหน้ากลับป็นิ่ง
เหมือนเดิมอย่างเยียบเยิบคล้ายหมดความสนใจ จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่อง

"แล้วข่าวจากกองอุจี้เล่า"

"มีคนชื่อเมี่ยวสวินอยู่จริง" เมิ่งสือส่งบัญชีรายชื่อให้เขา "แม้งองอุจี้
จะก่อตั้งขึ้นเพื่อกายเจิ้งหยาง แต่นักพรตนิกายจีวซิงก็ต้องขึ้นทะเบียน
ในบัญชีรายชื่อด้วยเช่นกัน เมี่ยวสวินผู้นี้เป็นนักพรตสำนักเขาเทียนจีจริง ๆ
แต่ได้ถอดชื่อจากบัญชีแล้วกลับคืนสู่เพศคฤหัสถ์ตั้งแต่เมื่อแปดเก้าปีก่อน"

เจอจุไม่เอ่ยอะไรแม้แต่คำเดียว นักพรตนิกายจีวซิงมีอยู่ไม่มาก เขา
เปิดบัญชีรายชื่อไปถึงหน้าหนึ่ง สายตาก็หยุดลงบนชื่อ 'เจิงซูไป'

'เจิงซูไป' ชาวเมืองชิงชวงในอวิ้นชวน เข้าสู่สำนักจีวซิงในรัชศกฉุนเซ่ง
ปีที่หนึ่ง มีมรรคทายว่า 'หนึ่งธูลี' '

หล่อวี่ซิงบิดาของอดีตผู้คุมกุสิปห่าเป็นศิษย์ของเจิงซูไปผู้นี้

ตัวจริงเข้าไปเองก็เป็นปฐามของเจิ้งฉือผู้ปกครองอินชวณคนปัจจุบัน
เปิดไปเรื่อยๆ เขาก็พบข้อมูลของเมี่ยวสวิน รวมทั้งเมี่ยวซันอาจารย์
ของเขา

รายชื่อของเมี่ยวซันถูกถอดออกไปจากบัญชีเมื่อสิบหกปีก่อน
"ขอบใจมาก"

เขาจดจำข้อมูลสำคัญสามสี่หน้านั้นเจียบๆ ไม่ได้เก็บบัญชีรายชื่อ
ไปทั้งหมด จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินออกไป

"คุณชายเจ้อจู่"

เมิ่งสือส่งเสียงเรียกเมื่อเห็นเด็กหนุ่มเอื้อมมือไปยังประตู พอฝ่ายนั้น
หันมามองก็บอกว่า "วันที่สิบเก้าเดือนเก้า สองเดือนถัดจากนี้งานวันเกิด
ของแม่นางซู่ซู่จะจัดขึ้นที่อารามชิงหลิว"

"เข้าใจแล้ว"

ปลายนิ้วขาวผ่องของเจ้อจู่จับประตู เสียงสายฝนโปรยปรายดัง
ไม่ขาดหู เสียงแอดดังขึ้น ประตูเปิดออก แสงสลัวหนาวเย็นส่องลงบนร่าง
พร้อมละอองน้ำค้างขึ้นที่พัดไล่เขาเดินออกไปด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึก

เมิ่งสือที่ยืนอยู่ในห้องหนังสือมองบัญชีรายนามนักพรตภิกษุจิวชิง
บนโต๊ะ หัวคิ้วขมวดมุ่นเล็กน้อย เมื่อผินหน้ามองออกไปข้างนอกอีกครั้ง
ร่างของเด็กหนุ่มก็หายไปจากม่านฝนจุ่มแล้ว

สายฝนถูกลมพัดปลิวเฉียงเข้ามาทางหน้าต่าง ซางหรงจับหลัก
ในห้องบรรทมครู่หนึ่ง ตื่นขึ้นมายังไม่เห็นเจ้อจู่ จึงลุกขึ้นแหวกม่าน
ออกไปเรียกนางกำนัล

"เฮ้อจื่อ"

นางกำนัลคนสนิทรีบเปิดประตูเดินเข้ามายอตัวคำนับ "องค์หญิง"
 "ข้าอยากไปห้องเครื่องหลวง" นางบอก
 "องค์หญิงทรงประสงค์จะเสวยสิ่งใด รับสั่งกับหม่อมฉันก็ได้เพคะ
 จะต้องเสด็จด้วยพระองค์เองไปด้วยเหตุใดกัน" เชื้อจ้อไม่เข้าใจเอาเสียเลย
 "ข้าอยากไป" ซางหรงพูดพลางเดินออกจากห้อง
 เชื้อจ้อไม่มีทางเลือก ได้แต่รีบตามออกไป แล้วร้องสั่งให้คนเอาร่ม
 มากาง

เจ้าจู่สวมชุดของครีษเียกฝนประปราย ลูกอมเม็ดหนึ่งอยู่ในปาก
 เพิ่งจะมาถึงตรอกหนึ่งของวังหลวงและลอบเข้าตำหนักจุนหลิงอย่าง
 ง่ายดายก็มองเห็นนางกำนัล ชั้นที่ และองค์รัชเจ้าวนหนึ่งห้อมล้อม
 ซางหรงเดินไปอีกทาง

ความประหลาดใจสะท้อนขึ้นในดวงตาสีดำสนิท
 เขาเดินฝ่าฝนด้วยฝีเท้าคล่องเบา ตามไปเข้ากลุ่มกับพวกของครีษ
 แล้วตอบว่าหนึ่งในนั้นเบาๆ "พี่ชาย องค์หญิงจะเสด็จไปที่ใดหรือ"

องค์รัชคนนั้นหันมาพบว่าเป็นคนแปลกหน้าที่ตนไม่เคยเห็น มือ
 ที่จับอยู่บนด้ามกระบี่ทำท่าจะขยับ แต่สายตาวลั่นปะเข้ากับป้ายของ
 ตำหนักจางตั้งที่อีกฝ่ายห้อยอยู่ตรงเอวจึงถามว่า "เจ้าคือองค์รัชเจ้า
 ที่องค์ชายเม่งสือส่งมาถวายอารักขาขององค์หญิงเช่นนั้นหรือ"

"อืม" เจ้าจู่พยักหน้า

องค์รัชคนนั้นเห็นเขาดูเป็นเด็กหนุ่มจิตใจดีไร้พิษภัย ถึงกระนั้น
 ก็ยังไม่ลืมห่วง "แล้วเมื่อครู่เหตุใดถึงไม่อยู่ในตำหนักจุนหลิง ต้องมา
 ถ้ามข้าเอาตอนนี้"

"เมื่อวานเป็นวันหยุดของข้า วันนี้พอถึงเวลาก็เพิ่งจะออกจาก
ตำหนักขางตั้งเพื่อมาเปลี่ยนเวรนี้ล่ะ" เจ๋อจู่ตอบหน้าตาย

คำอธิบายของเขาทำให้สีหน้าท่าทางขององค์รัชชี่อ่อนคลายลงแล้ว
ตอบว่า "องค์หญิงจะเสด็จไปยังห้องเครื่องหลวง"

ห้องเครื่องหลวง? ไยนางถึงไปห้องเครื่องหลวงกัน

เจ๋อจู่เดินรั้งท้ายสุด ถูกคนที่อยู่ด้านหน้าบดบังทัศนวิสัยจนมอง
ไม่เห็นนางแม้แต่คนเดียว

ตำหนักขุนหลังมีห้องเครื่องเช่นกัน แต่รับผิดชอบเพียงแค่ทำอาหารเช้า
และขนมที่ปรุงจากดอกไม้สดกับน้ำค้างให้องค์หญิงเท่านั้น หากเป็น
อาหารกลางวันหรืออาหารเย็นที่ต้องปรุงแต่งพิถีพิถันกว่านี้จะถูกส่ง
มาจากห้องเครื่องหลวงทั้งสิ้น

ซางหรงเดินเข้าไปในห้องเครื่อง กลุ่มหม่อมมัวที่กำลังลอบอุ้งงาน
สะอึกโหยงเป็นทิวแถว ตะลึงตะลันลุกขึ้นมาจนแทบหน้าคะมำ แล้วคุกเข่า
ตรงหน้าซางหรง คำนับนางอย่างลนลาน

"พวกเจ้าทำอะหมีเป็นหรือไม่"

นางทั้งตัวลงนั่งยองๆ จนชายกระโปรงสีขาวพิสุทธ์เรือรงรองกอง
อยู่บนพื้น

หม่อมมัวเหล่านั้นหันไปมองหน้ากันอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก
หนึ่งในนั้นรวบรวมความกล้าตอบไปว่า "ทำเป็นเพคะ แต่อะหมีไม่ใช่
อาหารที่องค์หญิงจะเสวย..."

"สอนข้าหน่อยได้หรือไม่" ซางหรงมองอีกฝ่าย

หม่อมมัวผู้นั้นผงะ องค์หญิงน้อยตรงหน้าจ้องมองมาด้วยดวงตา
กระจ่างใสพิสุทธ์จนนางทำอะไรไม่ถูก

ฝนยังตกอยู่ข้างนอก ไปรยปรายเป็นสายดังเสนาหุ หม่อมมวเหล่านั้น ยืนออกกันดูไฟในเตา สลับกับลอบมององค์หญิงน้อยที่ใช้ผ้าคล้องไหล่ รังแขนเสื้อกว้างของตนไว้

"องค์หญิงคงจะทรงนึกสนุกขึ้นมากระมัง" หม่อมมวคนหนึ่งกระซิบ กระซิบ

"ไม่ว่าแล้วอาจจะเคยเสวยตอนที่ประทับอยู่ข้างนอก แต่ยังทรง ลืมรสไม่หน่าย..." อีกคนคาดเดา

หม่อมมวผู้ที่กำลังสอนองค์หญิงน้อยทำบะหมี่อยู่ตรงโต๊ะทำครัวก็ สืบสนว่ารุ่นด้วยความรู้สึกละเอียดๆ ที่ประดังอยู่ในหัวเช่นกัน กลัวเหลือเกิน ว่าแขนเสื้อหรือรองเท้าขององค์หญิงจะเลอะเปื้อน แต่มีว่าจะพยายาม ป้องกันสักเท่าไร องค์หญิงก็มีแปรงเประตามไบหน้าและเนื้อตัวไม่น้อย

"ปั้นชาลาเปาลูกท้อเป็นหรือไม่" ซางทรงถามหม่อมมวที่อยู่ข้างๆ ขณะนวดแป้ง

"เป็นเพคะ หม่อมฉันจะสอนถวาย"

ท่าทางเรียบร้อยว่าง่ายขององค์หญิงน้อยทำให้หม่อมมวลืมสิ้นซึ่ง ทุกอย่าง รีบสอนแทบไม่ทัน

เจ้าจุที่ซ่อนตัวในร่มไม้มองผ่านหน้าต่างเข้าไปยังแผ่นหลังของ ซางทรงหน้าโต๊ะทำครัว ตอนแรกยังไม่เข้าใจว่านางเข้าไปทำอะไร จวบจน นางหมุนตัวเดินมาใกล้หน้าต่าง เขาถึงได้เห็นคราบแป้งบนปลายจมูกเล็ก

ลูกอมละลายอยู่บนปลายลิ้น เสียงน้ำซุ่มของสายฝนดังก้องเต็มโสต เขาจึงมองนางอย่างนิ่งๆ

ภายในห้องเครื่องหม่อมมวเอาเส้นบะหมี่ที่ช่วยกันทำกับองค์หญิง ลงหม้อ แล้วบอกยิ้มๆ "ลูกท้อนี้ต้องใส่ถั่วแดงบดเป็นไส้ แล้วเอาไปนึ่ง

หวานอร่อยมากทีเดียวพะคะ" จากนั้นก็เอ่ยถาม "องค์หญิงทรงประสงค์
จะทำชาลาเปาลูกท้อเพิ่มสักหน่อยหรือไม่พะคะ"

ซางหรงส่ายหน้า "ทำแค่ลูกเดียวก็พอแล้ว"

นี่ชาลาเปาทั้งที่ใครเขานิ่งกันแค่ลูกเดียว ทว่าเหล่าหม่อมม้วยอยากเอาใจ
องค์หญิงน้อย จึงไปยกลังถึงมานั่งชาลาเปาลูกท้อที่มีอยู่เพียงลูกเดียวให้นาง

ซางหรงนั่งรอรिमหน้าต่าง สัมผัสได้ว่าอะไรบางอย่างกระทบกระเทือน
แผ่นหลัง พอหลุบตามองก็เห็นลูกอมเม็ดหนึ่งนอนนิ่งอยู่ข้างเท้า นาง
หันไปมองทันที แล้วเห็นดวงหน้าเปี่ยมขึ้นของเด็กหนุ่มท่ามกลางแมกไม้
ที่โดนน้ำฝนชะจนเขียวชอุ่มเป็นเลื่อมมัน

"องค์หญิง เสร็จแล้วพะคะ" หม่อมม้วยคนหนึ่งยกบะหมี่น้ำใสแวววาว
กับชาลาเปาลูกท้อที่ฟูขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อยมาวางบนโต๊ะพร้อมรอยยิ้ม
ละไมบนใบหน้า

"องค์หญิง กลับดำหนักหรือไม่พะคะ" เฮ่อจื่อเข้ามาถาม

ซางหรงหันกลับมาแล้วส่ายหน้า "พวกเจ้าออกไปให้หมด ข้าขอ
อยู่ในนี้คนเดียวสักครู่"

"เอ่อ..." นางกำนัลคนสนิทลังเล

"ออกไปเถิดเฮ่อจื่อ" ซางหรงมองอีกฝ่าย

"พะคะ"

เฮ่อจื่อรับคำอย่างจำใจ แล้วพาทุกคนพร้อมด้วยหม่อมม้วยเหล่านั้น
ออกไปทั้งหมด ส่วนพวกองครักษ์เฝ้าอยู่ด้านนอกห้องเครื่อง ไม่มีผู้ใด
ล่วงรู้ว่าขณะนี้เด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังเห็นออกจากแมกไม้อีกด้านเข้ามา
อย่างเงียบเชียบ

เขาเสียบดอกไม้สีฟ้าอ่อนที่ถือติดมือมาด้วยลงบนมวยผมนาง

โดยมีกรอบหน้าต่างขวางกัน

ช่างหรงมองไม่เห็น ได้แต่ยกมือลูบคลำ "โยจิ้งเอามาให้ข้า"

"ก็เจ้าทำปะหมี่ฉางไซวให้ข้าไม่ใช่หรือ"

เขาใช้ปลายนิ้วขีดเศษแป้งออกจากจมูกเล็กให้นางขณะที่พัก
เอ่ยถามอย่างนั้น

ช่างหรงมองคราบแป้งบนนิ้วมืออีกฝ่าย แล้วเม้มปากด้วยความ
ประหม่า ถึงกระนั้นก็ยังตอบเบาๆ ว่า "อืม"

ฝนระลอกนี้ช่วยกลบเสียงต่างๆ ได้อย่างเหมาะเจาะ ภายใน
ห้องเครื่องหลวงอันกว้างขวางสองหนุ่มสาวนั่งหันหน้าเข้าหากัน บนโต๊ะ
มีปะหมี่ร้อนๆ หนึ่งชามกับชาลาเปาลูกทอดขาวฟูอีกหนึ่งลูก

"เสียดจุงไม่โปรดอาหารที่ทำจากแป้ง ในวังหลวงก็ไม่มีปะหมี่ฉางไซว
ด้วยเช่นกัน แต่ท้ออายุยืนนี้เป็นสิ่งที่ต้องมีในวันเกิดทุกปีของข้า" ช่างหรง
บอก เด็กหนุ่มถือตะเกียบหลุบตามองปะหมี่บนโต๊ะ พอเห็นน้ำฝนใส
แวววาวดุจผลึกแก้วไหลลงมาตามแพขนตาเขา นางก็เอื้อมมือออกไป
ใช้แขนเสื้อซับหยาดพิรุณบนใบหน้าเขาให้โดยไม่ต้องคิด

แพขนตาดกหนาไหววาบ ฝนหยดนั้นร่วงลงกระทบหลังมือนาง
ดวงตาสองคู่สับประสาน

ช่างหรงแก้มร้อนผ่าว นางชักมือกลับมาไม่มองเขาอีก แต่ยังพูดว่า
"ข้าเกิดวันที่สิบเก้าเดือนเก้า และวันนี้เป็นวันที่สิบเก้าเดือนเจ็ด"

สะเก็ดไฟแตกตัวจากพืนที่เหลืออยู่ในเตาส่งเสียงแผ่วๆ นาง
เบนสายตาลับมามอยุ่บนใบหน้าหล่อเหลาอีกครั้งอย่างห้ามใจไม่ยู่

"เจ๋อจู่ไม่รู้ว่ตัวเองเกิดวันที่เท่าไรก็ไ่เป็นไรสัคนิด แม้อาจารย์เจ้า
ไม่ยู่ ข้าก็จะฉลองวันเกิดให้เจ้าเอง ดีหรือไม่"

68

ทวดต้นฤดูสารท

สะกิดไฟลั่นเผียะผะ เผยแสงเลือนๆ เต็มกรอบหน้าต่าง
 บะหมี่น้ำตรงหน้าเด็กหนุ่มควั่นขึ้นดูย กรุ่นกลิ่นหอมอ่อนๆ ชวน
 น้ำลายสอ เขาหยิบชามลาเปาลูกทอดอบควันขาวฟูในจานขึ้นมากัดกินคำหนึ่ง
 ไล่ถั่วแดงหวานหอมข้างในทำให้มุมปากยกขึ้นน้อยๆ โดยไม่รู้ตัว
 "เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้ ข้าจะถือว่าข้าเกิดวันที่สิบเก้าเดือนเจ็ด"
 อันที่จริงบะหมี่ฉางโซ้วไม่ได้อร่อยมากมายนัก อาจารย์ของเขา
 มีฝีมือทำอาหารยอดเยี่ยม และเขาก็ไม่เคยใส่ใจวันเกิดตัวเอง
 "อร่อยหรือไม่"
 หม่อมผู้เป็นประจักษ์พยานคนปร่งน้ำแกง ชางหรงไม่รู้วาระศขาคติเป็นอย่างไร
 เห็นอีกฝ่ายก้มหน้ากินบะหมี่จึงถามด้วยความอยากรู้
 "อืม" เจอจุ้ตอบเรียบๆ หากแต่อดยิ้มตรงมุมปาก เขาได้ลิ้มลอง
 บะหมี่รสชาติเลิศล้ำกับน้ำแกงรสกลมกล่อมตามเมืองต่างๆ นานัก่อนัก

ปะหมี่น้ำใสขามนี้รสชาติดีก็จริง แต่ไม่ถึงกับเลิศเลอ ถึงกระนั้นเขาก็ยังกินอย่างรื่นรมย์ใจ

"เจ้อจู่ วันเกิดปีนี้ขอให้มีความสุขนะ"

ประโยคนั้นของนางพลันดังเข้าหู มือที่ถือตะเกียบชะงัก ดวงตาของเด็กหนุ่มเหลือบขึ้น

สายฝนสาดเฉียงเข้ามาทางหน้าต่าง ละอองฝนบางๆ ปลิวมาเกาะเรือนผมดำขลับหนานุ่มของชาวหรง นางมีใบหน้าขาวผ่องไร้อาหิ คิ้วหนาสีอ่อนเข้ากันอย่างเหมาะเจาะ และดวงตาริ้วราวสุกสกาว แสงอ่อนริ้วรางเฝืออาบทั่วร่าง ดูคล้ายจันทร์กระจ่างลอยโดดเดี่ยวกลางหาอไม่แปดเปื้อนธุลีโลกย์อย่างแท้จริง

สายลมเจือไอชื้นพัดชนตาเป็นแพยวของเจ้อจู่ให้ขยับไหวเบาๆ ดูเผินๆ เขายังคงเป็นเด็กหนุ่มผู้เฝือขริมเย้นชาคนเดิม ทว่าละอองแสงที่เด่นไหวอู่ในนัยน์ตาคมเป็นต้วพ้องว่าข้างในใจมิได้เฝือเย้นถึงเพียงนั้น มิรู้เฝือลักนิตว่าควรตอบกลับคำอวยพรจากใจจริงของนางอย่างไรดี เขาไม่เคยทำอะไรไม่ถูกถึงเพียงนี้

หัวใจเหมือนถูกห่อหุ้มไว้กลางหมอกฝน โดนสายพิรุณชะจนชุ่มโชก เขากะลັบกระส่ายไม่เป็นต้วของตัวเอง ได้แต่ยื่นซาลาเปาลูกท้อไปตรงหน้านาง "อยากกินหรือไม่"

"นี่ท้ออายุเย้นของเจ้านะ"

ชาวหรงมองไล่ต้วแดงที่อยู่ข้างใน ความจริงนี้ก็อยากกินอู่บ้าง แต่มิวายลังเล

"น่าจะหวานมากทีเดียว" เจ้อจู่พยักหน้าน้อยๆ

ชาวหรงสุดจะต้านทานการหลอกล่อด้วยเสียงทุ้มต่ำของอีกฝ่าย

จึงอ้าปากกัดซาลาเปาลูกท้อขาวฟูที่มีไส้ถั่วแดงตรงกลางกินคำหนึ่ง ซาลาเปายังร้อนๆ ทั้งหอมทั้งหวาน

เขาป้อนนางเป็นคำที่สอง ยกไส้ถั่วแดงให้กินหมดอย่างเต็มใจ ก่อนจะมองนางด้วยดวงตาดำยี่ไฉน "วันเกิดเจ้าไม่น่ามีท้ออายุยืนแค่ลูกเดียวสิ ไฉนเจ้าถึงทำเหมือนกินได้ไม่รู้เบื่อเลยนะ"

"ท้ออายุยืนวันเกิดข้าแดงแจ๋เหมือนหาซาด วางผสมกันเป็นภูเขาลูกย่อมๆ ดูแล้วงามตา แต่ข้าเคยกินแค่ไม่กี่ครั้งหรอก แล้วก็ไม่ได้รู้สึกเอร็ดอร่อยแต่อย่างใด"

นางตื๋มน้ำที่เขาส่งมาให้ ก่อนจะพูดต่อซ้ำๆ "แต่พอได้มากินกับเจ้าที่นี่ ข้ากลับรู้สึกว่าร่อยมากเลย"

อยากกินขนมวิจิตรเลิศรสเพียงไร วังหลวงมีให้กินทั้งนั้น ท้ออายุยืนเป็นเพียงของว่างประดับในวันคล้ายวันเกิด ไม่มีผู้ใดใส่ใจหรือกลัวรสชาติของมันร่อยหรือไม่ แต่ก่อนนางก็ไม่ใส่ใจเช่นกัน ทว่าวันนี้ผิดไปจากทุกครั้ง นางนั่งคิดสักพักก็บอกว่า "บางทีอาจเป็นเพราะข้าบ้านมันเองกับมือก็ได้"

ฝนตกดังซ่า หัวใจเจ้าจู้จี้แน่นด้วยความรู้สึกที่ถูกอีกฝ่ายปลุกปั่นขึ้นมาอย่างง่ายดาย แต่เท่าที่มองดูเหมือนนางจะไม่ตระหนักรู้เลยแม้แต่น้อยว่าทั้งคำพูดและสีหน้าท่าทางตนเองในตอนนี้สื่อความหมายถึงอะไร

เขารีบเบือนหน้าไปอีกทาง ลูกกระเดือกขยับเบาๆ ที่หนึ่ง "เจ้านี่ช่าง..."
ไม่รู้เพราะเหตุใดอีกครั้งประโยคที่เหลือถึงได้ถูกกลืนหายไปกับริมฝีปาก

"อะไรหรือ" ซางทรงไต้ยืนไม่ถนัด

หยดน้ำใสแวววาวร่วงพรูลงมาตามชายคา สะท้อนเงาลงบนนัยน์ตา

สีดำสนิทของเด็กหนุ่ม เขาจ้องมองเงียบๆ สักพักถึงค่อยหันกลับมา

"ข้าบอกว่าเจ้ามั่งรู้อยู่เรื่อยว่าต้องทำอะไรเข้าถึงจะดีใจ"

น้ำเสียงของเขาแฝงความไม่สบอารมณ์เอาไว้จนน่าประหลาด เป็นความหงุดหงิดระคนยินดียุอยู่ในที่ของคนที่ถูกกุมหัวใจเอาไว้ อารมณ์แปรปรวนขึ้นๆ ลงๆ ตามคำพูดหรือสีหน้าท่าทางของนาง ยากยิ่งที่ตัวเองจะควบคุมได้

แต่ถึงอย่างไรนี่ก็เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขและเพลิดเพลินยากที่สุดในชีวิตเขา

เมื่อกลับมาถึงห้องบรรทมซางหรงก็ได้เห็นของขวัญที่ต้องใช้ปลาในทะเลสาบหวังเซิงมาแลกและติดอยู่ในใจนางมาตลอดขึ้นนั้นเสียที่ที่แท้มันก็เป็นโคมไฟเล็กๆ ดวงหนึ่ง

โคมไฟดวงนี้สานขึ้นจากไม้ไผ่ หุ้มด้วยผ้าแพรเนื้อบาง ตกแต่งด้วยฝีเสื้อหลายตัว ได้โคมมีฟู่ลูกบิดทองแสนสวยห้อยระย้า คล้ายคลึงกับพู่ห้อยน้ำเต้าหยกของเขาอย่างยิ่ง

"วาดเป็นรูปอะไรนะ" ซางหรงมองไม่ออกเสียที่ว่ามีกีสืบพันธุ์ผ้าแพรเป็นภาพอะไร

"ฝีเสื้ออย่างไรเล่า ไม่เหมือนหรือ" เด็กหนุ่มคาบลูกอม เอียงคอสบตา กับนาง

"..."

ซางหรงมองป็นสีที่ว่า นางพูดคำว่า 'เหมือน' ไม่ออกจริงๆ ทว่าฝีเสื้อตัวน้อยที่เขาสานขึ้นจากไม้ไผ่นั้นงดงามเหลือเกิน ข้ายังขยับปีกได้เล็กน้อยด้วย

"อีกสามด้านที่เหลือเจ้าवादเองได้เลย"

เจ้าจู้ไม่รู้สึกรู้สีก่อเขินกระดากใจแต่อย่างใด เขาใช้นิ้วมือนิ้วหนึ่ง
เขี่ยคอมไฟเล่น พูถูกบัตที่ห้อยอยู่ข้างใต้กระทบกันดังกังวานใส

เขาถามนางอย่างภาคภูมิ "งามกว่าคอมดอกถ่านเยอะเลยใช่หรือไม่"

ข้างในไม่ได้ใส่เทียนไขไว้ คอมดวงน้อยกระจุ่มกระจิมถูกนำไปแขวน
ตรงหน้าต่าง ไหวพริ้วไปมาตามลมอ่อน ฝีเสื้อสานไม้ไผ่เหล่านั้นพลอย
ขยับน้อยๆ ตามไปด้วย

ซางหรงพยักหน้าเบาๆ "อืม"

นางยังไม่ลืมคำคืนที่ฝนตกเหมือนฟ้ารั่วคืนนั้น จำได้ว่านางเฝ้าหา
ริมฝั่งน้ำอยู่นานกว่าจะเจอกระดาดขิดคอมเปียกโชกไม่เป็นรูปเป็นทรง
นึกว่าจะไม่ได้ครอบครองอีกตลอดไปเสียแล้ว

น้ำเสียงของเด็กสาวทำให้เจ้าจู้แหงนหน้ามองคอมไม้ไผ่สานที่
แขวนตรงหน้าต่างอย่างอึ้งอัมใจ แต่แล้วก็ได้ยินนางถามว่า "เจ้าใช้ไม้ไผ่
ของข้าใช่หรือไม่ ล้าก่อนหน้านี้เจ้าไม่ได้ทำหายถูกหรือไม่"

"ไม้ป่าเช่นนี้ขึ้นดาษดื่นทั่วไป เจ้าจะทะนุถนอมไปใยกัน" เจ้าจู้
หลบตามองอีกฝ่าย

ซางหรงไม่ตอบ เอาแต่นั่งกอดเข่าบนเบาะกลมกับเขา

"คืนนี้หากฝนไม่ตก เจ้ารอข้ากลับมาละ ข้าจะจับหิ้งห้อยมา
ปลอ่ยใส่คอมเล่น" เขาไม่ถือสาความเสียบของนาง ยังคงพูดต่อไปเอง

"เจ้าจะไปทีใด" ในที่สุดนางก็เอ่ยถาม

"อาจารย์ของข้ามีศิษย์น้องคนหนึ่งอยู่ในอวีจิง ก่อนหน้านี้อาจารย์
ได้ข้อมูลของเขามาแล้ว เลยอยากออกไปสืบหน่อย" เด็กหนุ่มตอบตามจริง
อย่างไม่ปิดบัง

แม้วังหลวงจะล้อมด้วยกำแพงหนาและการเฝ้าระวังอย่างเข้มงวด
‘เจ๋อจู่’ ยังคงพบช่องทางลอบเข้ามาพบ ‘ซางหรง’ ได้ทุกครั้ง

กว่ารอยยิ้มของนางเป็นเพียงความสุขชั่วคราว
เพราะความลับอันน่าตกใจกำลังรอการเปิดเผย
ความจริงที่จะเปลี่ยนชีวิตของทั้งสองไปตลอดกาล

เมื่อเผชิญหน้ากับอดีตที่ตามหา เจ๋อจู่ต้องตัดสินใจครั้งสำคัญ
ระหว่างความแค้นที่เคยยึดมั่น กับความรักที่มีต่อซางหรง

ตราบไถ่ที่ยังมีลมหายใจ เจ๋อจู่พร้อมใช้ทุกกลอุบาย
แม้ต้องหลั่งโลหิตอีกสักเท่าใด เขาก็จะพานางออกจากวังหลวง
สู่เส้นทางแห่งอิสรภาพที่ทั้งสองจะได้ร่วมเขียนบทสุดท้ายด้วยกัน!

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3381-4

9 786160 633814

ราคา 469 บาท